

Константин Величков

XXVI. Топорът дебне...

Топорът дебне черквицата малка
и скоро ще настъпи нейний край;
и тъй се й тя сгушила дребна, жалка,
като сама смъртта си да желай.

Де помощ за спасение би търсила?
За нея кой издигнал би гласът?
Ония, на кои била е мила,
гиганти уморени, в гроба спят...

Иди при тях... Всред общото забвение
те ще те пазят в своите мечти,
поле за тях на слава и сражение.

В тоз образ беден ще ги трогваш ти
и в теб ще слушат вечно с упоение
на цял народ сърцето да тупти!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6358>]